

Budskapet

Plötsligt knackade det på dörren och jag gick för att öppna. Jag lät honom in och med ens visste jag vem jag fått på besök.

- Så du kommer nu, sa jag till honom. Ja, jag antar att du inte bara kan gå mig förbi. Det är bäst du slår dig ner, för jag behöver tid för det här.
- Du är en del av livet, fast det är döden du kommer med. Just nu hoppas jag att du kommer ensam för jag vet inte om jag har rum för två. Du har kommit för att ta det jag trodde jag behövde, i trygghet och kärlek, för att placera någon annanstans. Det kommer att bli tomrum där förut var glädje. Tårar där tidigare var hopp.
- Det är du som berättar, att allt det där andra som jag sökt, i ära och glans, med pompa och ståt inte betyder just någonting. Smärtan jag känner i natten och kanske då, just den där lukten, eller när det gnistrar i träden. Den kanske kan få mig att förstå att det var kärleken som ändå var störst.
- Fast än längtan efter det som var, eller vad som kunde bli, ibland kommer att ödelägga min väg, är det just den som kan ge liv. Någon annanstans, är hos Gud, och var gång jag söker honom finner jag också kärleken jag förlorat. Men där finns även en ny att vinna.
- Så när du sovit över, döden, och berättat vad jag förlorat, lämna mig att slicka mina sår.
- Men jag är rädd för vad du gör med mig i natten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mona* med Poeter.se id #22629 innehar upphovsrätten